

Collegial-Tidende for Danmark og Norge.

Med kongeligt allernaadigst Privilegium.

Nr. 29. Den 17 Julii 1802.

Trykt i Kjøbenhavn hos Director Johan Frederik Schults.

Undertegnede ere Medaktører, Forlæggere og Udgivere af
denne Tidende:

Christian Knudsen.

Peter Johan Monrad.

Justitsraad og Deputeret i det
danske Cancellie.

Justitsraad og Departementets
Chef i det danske Cancellie.

Offentlig Foranstaltning.

En Tidspunct, da det stærste Antal af Forbrydelser
i de danske Stater straffes med offentligt Arbejde, kan
der neppe være nogen Gjenstand, Justitien og dens
Haandhævelse vedkommende, som i højere Grad fortje-
ner Regjeringens Opmærksomhed, end de Indretninger,
i hvilke dette Strafarbejde bør ydes; thi, dersom disse
ikke svare til deres Hensigt, maae selv de bedste crimi-
nelle Love blive uden Virkning; uden at forbedres ved
Straffen, vil Forbryderen, ved gjentagne Misgjer-
ninger, trodse Justitien, og denne, i Stedet for at
værne om den offentlige Sikkerhed, tabe sin Agtelse,
Kraft og Tillid.

De

De Arter af Strafsarbeide, som Landets almindelige Love have sanctioneret, ere: Slaverie eller Fæstningsarbeide i Jern, og Arbeide i Tugt- Kasp. og Forbedringshusene. Fattigvæsenets bedre Organisation har derhos foranlediget, at Arbeide i Tvangshuse er blevet indført i Kjøbenhavn. Indretningerne i Fæstningerne og i Tugt- Kasp. og Forbedringshusene have hidtil været saaledes beskafte, at de, som hendsømmes til Strafsarbeide paa disse Steder, maatte, enten under Arbeidet, eller i det mindste i en fælles Bolig, være samlede; men, at det er fædeligt for Moraliteten, naar flere hundrede Mennesker, hvis Alder, Begreber, Sindelag og Forbrydelser, ere aldeles forskjellige, skulle leve, arbeide og behandles paa een og samme Maade, kan ikke være Tvivl undergiven. I Stofhusene skjelnes vel imellem de ærlige og uærlige Slaver; men den grove Forbryder, som enten for en lang Tid, eller for bestandigt, er berøvet sin Frihed, maa, efter Indretningens Natur, deeltage i Fæstningsarbeidet med enhver Almuesmand, som der, i Folge Forordningen af 6 December 1743, afføner de ham, endog for de ringeste Forbrydelser, idømte Bøder. Kasp. og Forbedringshusene gjemme ligeledes den egentlige Misgjærningsmand, der kjendes skyldig til at berøves Friheden i flere Aar, paa samme Tid, som den faade eller slet opdragne Ungling eller Pige revses for sin Brode, ved i Maaneder, Uger, eller Dage at tvinges

ges til at arbejde med hiin. Kun i Tugthusene, hvor Fangerne hendømmes paa Livstid, har de grovere Forbryderes Adskillelse fra de øvrige hidtil været mulig, ligesom og der en mere passende Fordeling af Arbeidet baade har fundet, og fremdeles kan finde, Sted, naar disse Evangsanstalter gives en større Udvidelse. At den, som ikke kan betale de Bøder, hvilke hans Uformuenhed hindrer ham fra at udrede, sættes i Klasse med Misdeedere, kan ikke andet end forvirre Begreberne om det virkelige Straffskyldige i begges Handlinger; og, naar den, som har forbrudt sig med Overlæg, idømmes et Evangsarbejde af samme Bestaffenhed, som det, der paalægges ham, der forsaae sig i Overtilse eller af Ubesindighed, opstaaer lettelligen Tvivl om Straffelovenes Retfærdighed. Det er, ved de Resolutioner, som ligge til Grund for Placaten af 15 Jan. 1790 og 30 Novbr. 1792 (angaaende Børnehuset paa Christianshavn og Tugt- og Forbedringshuset paa Moen) saavelsom ved Forordningen af 12 Juli 1799, om Kronarbeidet i Norge, af Hs. Majestæt bifaldet: "at de grovere Forbrydere skulle adskilles fra dem, som blot til Rettelse eller Forbedring blive hensatte til offentligt Arbejde"; og, "at den legemlige Straf, som i Mangel af Bøder bestemmes for saadanne Uformuende, der have begaaet Forseelser, bør være mildere, end den, Loven fastsætter for virkelige Misgjerningsmænd." I Overeensstemmelse med

med disse Lovgivninger, samt paa Grund af Sagens Natur og hvad ovenfor er anmærket, har det kongelige danske Cancellie, ved en allerunderdanigst Forestilling af 14 Juni d. A., for Hs. Majestæt andraget paa en Forandring i Henseende til de offentlige Indretninger, der have Strafarbeid til Gjenstand. Cancelliets Forestilling er i det Væsentlige af følgende Indhold.

Slaveriet, den ældste af disse Indretninger, synes at være den, der mindst af dem alle svarer til sin Hensigt. Det offentlige Arbeide, som ved samme tilveie bringes, er forbundet med saa betydelige Bekostninger, at disse, efter Rimelighed, maae overstige Arbeidets Bærdie; men Staten lider et endnu større Tab derved, at Indretningen, efter sin Betskaffenhed, maa quæle alt Haab om Forbryderens moralske Forbedring. Den til sine Lænker bundne Slave vænnes til denne sin Tilstand, som den Ulykkelige til sin Elendighed, og, ved stedse offentligen at fremstille sig og sine Misgjerningers Mærker, blive disse ham ligegyldige; Ueghdsigheden gaaer over til Frækhed; hver Følelse af det Gode, som endnu kunde fremspire i hans Sjæl, undertrykkes, og han fortrivler om nogen Tid meer at vinde de Menneskers Agtelse, som vare Vidner til hans Skjændsel. Disse derimod opvæktes maaesee til Medlidenhed, i Stedet for til Afstøje for Misgjerningen og til Agtelse for Retsfærdigheden, som straffede den. Det indsees et, hvorfor de til Fæst-

nings

ningsarbeid dømte Slaver skulle behandles anderledes, end de, til Strafsarbeid dømte, Forbrydere, og hvorfor de, udmærkede ved Lænker, (som hvis Utilstrækkelighed til at hindre deres Undvigelse Erfaringen afgiver det uimodsigeligste Bevis) skulle udgjøre en Klasse for sig. Misgjerningens Natur udkræver ikke en saadan Classification; thi de Forbrydelser, for hvilke de ældre Love satte Fæstningsarbeide, ere ikke større end de, som Tugt- Hæsp- og Forbedringshusenes Lemmer have begaaet, og for hvilke disse, efter mildere Grundsætninger, blive straffede ligesaa haardt, Hjont paa en, Mennekkeligheden ei saa dybt nedværdigende, Maade. Det er retfærdigt, at Forbryderne, som krænke Borgersamfundets Fred, berøves den Frihed, de have misbrugt; det er billigt, at de, i Stedet for at arbejde for sig selv, nødes til at arbejde for Staten, som de fornærmede; men disse Grunde tale kun for hensigtsmæssigt Strafsarbeid i Almindelighed, ikke for Slaverie i Særdeleshed, med mindre det var afgjort, dels at Slaverne ikke paa anden Maade kunde arbejde til større Fordeel for det Almindelige, dels at Straffens Hensigt, som er Statens Sikkerhed, Forbryderens egen moralske Forbedring, og andres Afstræffelse fra lige Misgjerning, ikke kunde sikkrere og hastigere opnaaes. Slavearbeidet kan ikke være meer indbringende, end det, som i Tugt- og Hæsphuset finder Sted; thi Fæstningernes Indretning

ning gjør det umueligt at bestjæftige Slaverne til alle Tider paa Dagen; den medfører derhos, at disses offentlige Arbejder maae indskrænkes til visse Slags. I Tugt- og Rasphusene kan derimod enhver Arbeidstime benyttes, og enhver Forbryders Kræfter anvendes paa saadan Maade, at hans Dagværk ikke alene erstatter det Offentlige Bekostningen paa hans Afstraffelse, men endog kommer Stiftelsen til Fordeel; disse Evangsanstalter have tillige det forud for Slaveriet, at de, ved en forbedret Indretning, kunde give Leilighed til Forbrydernes Bestjæftigelse med Arbeid, endog af langt strengere Art, end det, som i Fæstningene kan gives; ligesom de og kunde tillade Misgjerningsmændenes tilbørlige Afspjællelse, saavel efter deres Forbrydelsers Beseffenhed, som efter deres forskjellige, mere eller mindre fordærvede, Tænkemaade og Handlemaade. Endeligen er det og unægteligt, at den Betryggelse, der haves mod Forbrydere, som i Tugt- og Rasphusene ere under bestandigt Tilsyn, inden Stiftelsens Mure, maa være langt større, end den, der kan tænkes mod Slaver, hvis Arbeide under aaben Himmel maa nødvendig give hyppig Afhledning til deres Undvigelse. Dette bestrykes end mere, ved indhentede Oplysninger; thi med disse er det godtgjort, at af henimod 200 Slaver, som ere indsatte i Kjøbenhavns og Cronborg Fæstninger, ikke mindre end 36 ere bortkomne i en Tid af $\frac{1}{2}$ Aar, og at altsaa 1 kan regnes som

som undvegen for hver Uge; naar derimod af det dobbelt større Antal Fanger, som bevares i Christianshavns og Møens Fugthuus, neppe 1 eller 2 om Aaret have fundet Leilighed til at undkomme.

I Betragtning af hvad saaledes er anmærket, er Cancelliet af den Formening: at det i alle Henseender vilde blive gavnligt for det Almindelige, om Fugt og Raskhuusarbejde, i forskjellig Grad, substitueredes det Strafarbejde, som hidtil for Slaverne har fundet Sted. Cancelliet anmærker, at det er Hs. Majestæts Villie, at Forbedringshusenes Bestemmelse skulde være aldeles forskjellig fra Fugthusenes: at Lovenes mindre skyldige Overtrædere skulde modtages i de første med Staaansel, og kun de grovere Forbrydere indømmes i de sidste til Straf for gjentagne onde Handlinger, men at denne velgjørende Hensigt aldrig tilfulde vil kunne opnaaes, med mindre Straffe-Indretningerne, endog i Henseende til Stedet, aldeles fraskilles fra dem, der have den Skyldiges Forbedring til Gjenstand; thi, saalænge Fugthuusfangerne forblive, som hidtil, under samme Tag og Tilsyn, som de, der indsættes i Forbedringshusene, vil enhver Adskillelse i Henseende til Arbeidet være utilstrækkelig til at fremme Niemedet; og blot Tanken om at den mindre Skyldige, hvis Brøde kan forsones med nogle Dages eller Ugers Arbejde i Fængsel, sammenblandes med den groveste Misgjerningsmand, vilde bort-

fjer.

fjærne de Indtryk, som en forholdsmaæssig billigere
 Behandling ellers maatte opvække. Forbedringshusenes
 nuværende Bestyrelse gjør det tillige umuligt for
 den eller dem, til hvilke denne er overdraget, tilbørlig
 gen at sørge for, at de, som udgaae derfra, sættes i
 Stand til, paa lovlig Maade at ernære sig, og saaledes
 at undgaae Anledning til nye Forbrydelser. Cancelliet
 formener derimod, at en nærmere Forbindelse
 mellem de Indretninger, der have den Skyldiges For-
 bedring til Hensigt, og dem, hvis Pligemed er de Træng-
 gendes Understøttelse, vilde gjøre denne, saa aldeles nød-
 vendige, offentlige Forsorg for de Hjælpelese mulig,
 og derved betrygge det Almindelige for, at de, som efter
 at have lidt for deres Forbrydelse, gaves Borgersam-
 fundet tilbage, ikke overlodes til Mishæb, og ikke ved
 Mangel forledeedes til nye Laster. Ogsaa anmærker Can-
 celliet, at, ligesom det er vigtigt for Staten i Almin-
 delighed, at Forbrydernes Antal formindskes, saa er og
 dette en Gjenstand af særdeles Interesse for et vel ind-
 rettet Fattigvæsen; thi det er fornemmeligen de Perso-
 ner, der udgaae fra Straffeanstalterne, som, berøvede
 Næringsvei, og ude af Stand til at fortjene Udkomme
 for sig og Familie, maae sælde Fattigvæsenet til Byrde;
 det vilde sølgeligst være Fattigvæsenets Bestyrere yderst
 vigtigt, at kunne anvende den muligste Opmærksomhed
 paa denne Klasse af Mennesker; at kunne, endog med

dens Straffetiden varede, være betænkt paa at lægge Grund til disses videre Forsørgelse, samt ved hensigtsmæssige Foranstaltninger bestjæftige deres Virksomhed, naar de igjen maatte overlades til dem selv, og komme dem til Hjælp, saafremt deres egne Kræfter ikke skulde være tilstrækkelige. Evangsarbeidshuse, under de Mænds Bestyrelse eller Tilsyn, hvem Fattig-Forsørgelsen paaligger, vilde derfor efter Cancelliets Overbeviisning være det eneste Slags offentlige Indretninger, ved hvilke Forbedringshusenes egentlige og velgjørende Hensigt kunde opnaaes.

Til dette Mjemedts Opnaaelse har Cancelliet indstillet til Hs. Majestæts Bifald følgende Forslag;

- a) at det fornødne Antal særskilte Forbedringshuse eller Evangs-Arbeidsanstalter, til forommældte Mjemed, paa bequemme Steder, maatte vorde indrettede, hvori de, som dømmes til offentligt Arbejde paa bestemt Tid, for mindre betydelige Forbrydelser, og de, som ved saadant Arbejde skulle affone Bøder, kunde hensættes.
- b) at Tugt- og Raskphusene, som Straffeanstalter for grovere Forbrydere, og for saadanne, som have gjort sig skyldige til Frihedens Tab for Livstid, maatte gives en saadan forbedret Indretning, at de, som bevares deri, tilbørligen kunde adstilles ved Arbeidet, og dette, med Hensyn til Forbrydelsernes Grad, gives den fornødne Strænghed.

c) at

- c) at de Forbrydere, som efter Lovene burde straffes med Fæstningsarbeide, maatte inddømmes til Arbeide i Tugt- og Rasphusene, i lige saa lang Tid, som den, de ellers havde at tilbringe i Slaveriet.
- d) at Lemmerne i de nuværende Forbedringshuse, saavel som de, der andensteds affone Bøder ved offentligt Arbeide, maatte overtages i de nye indrettede Arbeidshuse, saasnart Omstændighederne saadant kunde tillade, og Slaverne ligeledes afleveres til Tugt- og Rasphusene, saasnart de nødvendige Foranstaltninger til deres Modtagelse der ere trufne, samt
- e) at Bekostningerne paa disse Foranstaltninger og nye Indretninger forudsat maatte afholdes af Hs. Majestæts Kasse.

Efter Antallet af de Forbrydere af begge Kjøen at regne, som aarlig inddømmes til Forbedringshuusarbeide, vilde, efter Cancelliets Formening, i efter disse Grundsætninger indrettet ny Tvangsarbeidsanstalt være fornøden for Kjøbenhavn og Kjøbenhavns Amt; i for den nordre og vestre Deel af Sjælland; i for den sydlige Deel af Sjælland tilligemed Folland, samt de flere under Follands Stift henhørende Øer, og i det høieste i for hvert af Rigernes øvrige Stifter. Fattigvæsenets Tvangsarbeidshuus i Hovedstaden vilde, ved at gives en større Udvidelse, kunne opfylde Ønsket om et virkeligt Forbedringshuus for Kjøbenhavn og Kjø-

bens

benhavns Amt, og Directionen for Fattigvæsenet er villig til at overtage Bestyrelsen deraf, efter de samme Grundsætninger, som, ved den allerede værende mindre Evangsarbeidsanstalt for Betlere, ere prøvede og befundne hensigtsmæssige. Tugthuset i Stege paa Møen vilde, naar Livsfangerne forflyttedes til det nuværende Tugthuus paa Christianshavn, ligeledes kunne afgive et passende Forbedringshuus, og det formodes, at lignende Indretninger, paa de øvrige Steder, kjendt aldeles nye, dog uden store Bekostninger, kunde være at indføre. Endeligen har Cancelliet udbedet sig Hs. Majestæts Befaling til, efter Correspondence med de øvrige kongelige Collegier og andre Vedkommende, at fremkomme med en omstændeligere Plan til Tugt- Rasp- og Forbedringshusenes Indretning, i Overeensstemmelse med de her berørte Grundsætninger, samt Forslag om Midlerne, ved hvilke de dertil fornødne Fonds kunne være at tilveiebringe.

Paa denne Cancelliets Forestilling har det behaget Hs. Majestæt, under 18 Juni d. A., at resolve saaledes: "Vi bifalde samtlige Cancelliets Indstillinger, og ville, at det inden sex Maaneder indkommer med den lovede Plan til Tugt- Rasp- og Forbedringshusenes hensigtsmæssige og paa de i denne Forestilling antagne Grundsætninger bygte Indretninger."

Cancelliet har derefter tilskrevet de Stiftamtmand,
som

som ei ere Tugthuus-Directeurer, at ville meddele Collegiet deres Tanker saavel angaaende det Sted, hvor et saadant Forbedringshuus inden Stiftets Grændser beqvemnest kunde anlægges, som ogsaa om, hvor stor en Bygning dertil maatte udkræves, hvilke Bekostninger der formenes at ville medgaae til Sammes Anlæggelse, Vedligeholdelse og Bestyrelse, samt om de Udveie, som maatte havees eller vides, ved hvilke disse Bekostninger kunde tilveiebringes. Ligeledes ere Directeurerne for Tugthusene i Danmark og Norge blevne anmodede at meddele Cancelliet Efterretning: a) om de nærværende Tugthusenes nu havende Indretning, Fangerens Antal og det Arbeid, som af disse hidtil er blevet ydet; b) om Maaden, paa hvilken bemældte Stiftelser kunde forandres efter de af Hs. Majestæt approberede Grundsætninger; hvorledes Fangerne deri kunde adskilles og tilhørligen bevogtes, samt ved hvilke Slags deels strengere deels mindre strengt Arbeid disse efter deres Forskylders Grad kunde beskæftiges; c) paa hvilket Sted et særskilt Forbedringshuus kunde anlægges; og d) om Bekostningerne saavel til Tugthusets forandrede Indretning som til det nye Forbedringshusets Anlæggelse o. s. v. Ogsaa har Cancelliet, da de i Fæstningerne værende Slaver ville, naar de fornødne Indretninger ere gjorte, blive modtagne i Tugthusene, samt da al Slaveries Straf, forsaavidt civile Forbrydere angaaer, i Fremtiden

den ophører, forespurgt sig hos det kongelige Generalis-
rets- og Commissariats-Collegium, om hvad Bidrag der
fra Sammes Side kunde ventes til de nu befalede Tugt-
husets bedre Indretning og de civile Slavers Bevogt-
ning og Forsorgelse i Samme. Endeligen har Cancel-
liet tilskrevet den kongelige Direction for Fattigvæsenet
i Kjøbenhavn, for at meddeles Sammes Tanker om
Maaden, hvorpaa denne nye Straffeanstalt, forsaavidt
Kjøbenhavn og Kjøbenhavns Amt angaaer, beqvemmest
kunde sættes i Forbindelse ved Fattigvæsenets nuværende
Evangs- Arbejdshuus, om det Arbejds Beskaffenhed,
som derved kunde blive at indføre, samt om Befoste-
ningerne dertil og Udveiene til sammes Tilvelebringelse.

Forgivning.

Under 15 f. M. er, igjennem det danske Cancel-
lie, udsædiget en kongelig approberet Plan til Fattig-
væsenets provisoriske Indretning og Bestyrelse paa Lan-
det i Sjælland. Dens Indhold er følgende:

I. Om Fattigvæsenets Bestyrelse paa Landet i Almindelighed.

§ 1. De Trængendes Forsorgelse paa Landet om-
deles paa Sognene, saaledes at ethvert af disse antag-
er sig de til samme henhørende Fattige. Saa mange
Hoved- eller Annex-Sogne, som ere forenede under eet
Præstefald, udgjøre tillsammans et Sognestricet.

§ 2. Fattigvæsenet i ethvert Sognedistrict bestyres af Præsten, Stedets Politimester, største Eodseier, og 3 eller 4 af de bedste Sognemænd, efter Districtets Størrelse.

§ 3. Alle Fattigvæsens-Districter i eet Amt henlægges under en fælleds Direction, bestaaende af Amtmanden, Amtsforvalteren, (eller Amtsforvalterne, hvis deraf ere flere,) samtlige Herredsprovster, og 2de af de kongelige Godsers Bestyrere eller andre kyndige Landmænd, hvilke af Amtmanden foreslaaes og af Cancelliet udnævnes. Denne Direction for Amtets Fattigvæsen tiltræder Biskoppen, saa ofte hans andre Embedsforretninger det kunne tillade.

§ 2. Amts-Directionerne have i tvivlsomme Tilfælde at henvende sig til det danske Cancellie, og til samme aarligen at indberette Fattigvæsenets Tilstand i alle, under ethvert Amt henhørende, Sognedistricter.

II. Hvilke de Trængende ere og hvor disse bør forses.

§ 5. Som Trængende til Understøttelse anses alene de Fattige, der ei ved egne Kræfter, paa lovlig Maade, kunne erhverve sig nødtørftig Underholdning, og saaledes uden andres Hjælp, enten ganske eller for en Deel, maatte savne den Føde, Klæde, Huuslye, Varme, og Pleie i Sygdoms Tilfælde, som er dem uundværlig til at vedligeholde Liv og Helbred.

(Fortsættelsen følger.)

Blan-

Blandede Efterretninger.

Til Medlemmer af den i No. 27 af denne Tidende omtalte Commission, der er besejlet nedsat for at bestemme, efter hvilket Forhold Hertugdømmene for Fremtiden skulle deeltage i Armeens Rekruttering, ere følgende udnævnte: fra det danske Cancellie, Conferentsraad Colbjørnsen og Justitsraad Monrad; fra det tyske Cancellie, Kammerherre Grev Ranzau og Legationsraad v. Eggers; fra Rentekammeret, Conferentsraad Hoe og Etatsraad Wormslied, og fra Generalitetet, General, Krigs-Commissair Hassler og General-Adjutant Kirchhoff.

Da Conferentsraad Ryberg, som har overdraget de Øebjerggaard underliggende Bønder deres Gaarde til Eiendom, tillige har tilbudet at ville overdrage Hs. Majestæt Sigt- og Sagesalbs Rettigheden paa bemældte Øebjerggaard og dens Tilliggende, samt Skifterettigheden til den Embedsmand, som Kongen maatte befale, at Skifteprotokollerne og Overformynderiet skal afgives til, saa har Hs. Majestæt, som i Naade har antaget dette Tilbud, under 9 d. M. besejlet, at Skifteprotokollerne og Overformynderiet for Øebjerggaard skal overtages af Amtmanden over Bordingborg og Tryggevelde Amter, som nu værende Skifteforvalter i Birket, og i sin Tid af Vedkommende Rettens Betjent.

Be-

Befordringer og Afgang.

Under Generalitetet: Den 9 Juli, ved Dronningens Liv Reg. Stabs-Captain v. Wynecken befuldmægtiget til Compagnie-Chef; char. Capt. v. Leyonstierne til Stabs-Captain; char. Prem. Lieut. v. Waldmann til virkelig Prem. Lieutenant, og Fændrik v. Jesta til Second-Lieutenant. Ved det schlesvigke Inf. Reg. er, Stabs-Capt. v. Bechtolsheim, befuldmægtiget til Compagnie-Chef; char. Capt. v. Telleguist-Butler til Stabs-Captain; Sec. Lieut. v. Gollsovln til Prem. Lieutenant, og Fændrik v. Munderloh til Sec. Lieutenant. Ved det vesterslesvigke Inf. Reg., Sec. Lieut. v. Smith, udnævnt til Prem. Lieutenant, og Fændrik v. Hoelsfeldt til Sec. Lieutenant, begge ved de nat. Comp., samt Fændrik a la suite v. Omeyer til virkelig Fændrik; Capitainerne Rosenvinge og Baron D. H. v. Juel Rysensteen, af det 2det østre-hydsk Landeværn-Reg., forundte Majors Charakter af Landværnet med Anciennetet af 25 Sept. 1801; Prem. Lieut. D. R. v. Fries, af det norske Liv. Reg., afgaaet detsfra, for at tiltræde et Landeværn-Compagnie som Chef.

Under Admiralitetet: Den 2 Juli er Under-Chirurgus ved Søehavsthuset, E. M. Friderichsen, ansat som Reserve-Chirurg ved Haandværksskolen. Den 9 ere Søe-Cadetterne F. W. Evers og J. P. Dødt avancerede til Second-Lieutenanter.

Med dette Nummer følger 2de Actstykker, angaaende den franske Regjerings senere Anordninger om Emigranter og de deporterede Præster.